Ovo pitanje iz naslova dugo se u meni nalazilo, davno prije nego sam završio u zatvoru. A odgovor na njega često sam koristio braneći u raznim diskusijama naše župnike i našu Crkvu od napada onih koji su bili ili nepraktični vjernici ili su bili pod velikim utjecajem zla pa su htjeli ismijati ili, još gore, izazvati mržnju prema svećenicima a time i našoj kršćanskoj vjeri u cjelini. Ma to je općepoznato oružje kojim zlo želi srušiti našu vjeru. Da sruši naše poštovanje prema svećenicima i Crkvi, sprječavajući time naše odlaske na mise i po druge potrebe u crkvu. Ja, kao čovjek, nisam volio i nisam dao da se netko napada neargumentirano a pogotovo ne Crkva od onih koji u crkvu nisu ni išli. Naročito sam volio diskusije oko toga s onima koji su bili vjernici samo onda kada je to njima odgovaralo i kada su nešto od Crkve trebali. Razgovor s njima bio je kao "s kumicama na placu". Ja tebi ovoliko ti meni toliko. Tako su oni shvaćali vjeru, Crkvu i svećenika. Da im to sve služi i da mogu kupiti kada im zatreba.

Ali, iskreno govoreći, pišući taj članak i razmišljajući o njemu i čitajući ga kasnije, puno sam naučio o potrebi odlaska u crkvu a pogotovo na svetu misu. I danas mi je to ostalo, jer po izlasku iz zatvora odlazim na svetu misu svaki dan, kod raznih svećenik, u razne crkve. I kada me uhvate turobne misli, i kada sam u životnim ili moralnim dvojbama, i kada sam ljut ili žalostan, i kada sam radostan pa to želim s nekim podijeliti, i u stotinu drugih raspoloženja, crkva je mjesto gdje "sve to mogu donijeti i staviti pred Gospodina". A on je svaki put tamo i čeka me. I ne samo on. I svetac, zaštitnik te župe ili crkve, je s njim. I anđeli su tamo. I naša majka, Djevica Marija. I Duh Sveti lebdi nad svima nama tamo okupljenima. I znam da je Bog Otac tamo s nam jer je On svugdje tamo gdje pošalje svojeg ljubljenog Sina.

Pa kako onda da ne idem u crkvu. Toliko je mojih prijatelja tamo! Dođi i ti. To su i tvoji prijatelji.

"ZAŠTO (NE)IDEM U CRKVU

Čovjek na izdržavanju kazne zatvora ima velike mogućnosti da o svemu dobro razmisli. O svojem dosadašnjem životu, o svojem radu i zanimanju, o svojoj obitelji i prijateljima, a mnogi

počnu tražiti Gospodina. Jer, kad je čovjeku teško, to ga Gospodin zove. Samo netko to prepozna a netko ne. Počnu se tražiti poznate knjige od još poznatijih vjerskih pisaca i karizmatika, neki se počnu moliti Gospodinu i nekome od svetaca za pomoć i dr. Ali, vrlo rijetke sam od njih viđao na zatvorskoj misi. Jest da je misa bila rijetko i kratka ali nisam ih viđao. A onda sam se sjetio života prije zatvora i odnosa nas vjernika prema odlasku na misu u crkvu. A što zapravo predstavlja crkva i misa za nas vjernike?

Crkva je sveto mjesto za svakog kršćanina gdje se obavezno, prema Božjoj zapovjedi, nedjeljom, a i u druge dane, okuplja zajednica kršćana na svetoj misi. Crkvu je ustoličio naš Gospodin Isus na Veliki četvrtak kada je okupio svoje učenike, buduće apostole, oprao im noge i podijelio im svoje Tijelo i svoju Krv, čijim primanjem nam se i danas otpuštaju naši grijesi. "ZAJEDNICA SE SASTAJE U GOSPODINU." To je misao vodilja svih svetih misa. Papa Ivan Pavao II je rekao: "SVETA EUHARISTIJA JE ZNAK PRISUTNOSTI BOGA, KOJI NAM SE DARIVA JER NAS VOLI." Svaki dobar kršćanin bi, osim svojih posebnih i osobnih molitava kod kuće, sada u kaznionici i na drugim mjestima, morao barem svaku nedjelju i većim crkvenim blagdanom otići u crkvu i prisustvovati misnom slavlju. ALI NIJE TO TAKO. Nije niti ovdje kod nas u kaznionici. ZAŠTO JE TOME TAKO? Često sam si u zadnje vrijeme pokušao odgovoriti na to pitanje. Zašto ima toliko mnogo kršćana, mnogi pobožno žive, mnogi se kod kuće mole, slave Gospodina a ne odlaze u njegovu KUĆU. Često sam u nekim diskusijama sa rodbinom ili prijateljima na takvo pitanje dobio odgovor da ne idu u crkvu na misu zato jer je župnik ovakav i onakav. Jer je taj isti župnik rekao ovo i ono ili napravio ovako i onako.

Pa i ja sam se, u početku takvih razgovora dao navući na temu župnikova ponašanja dok nisam shvatio da se udaljavamo od teme. Pa župnik ne može biti razlog niti našeg odlaska u crkvu a niti našeg ne odlaska u crkvu. Odnosno, ne bi smio biti. Da, dobro, i ja sam u svojem životu susreo nekoliko župnika i svi su bili različiti. Pa normalno, pa i ONI SU SAMO LJUDI od krvi i mesa. I kao takvi GRJEŠNI. Da, kako god to možda nekome čudno zvuči, i župnici su grješni ljudi. Jer svi koji su rođeni od Adama i Eve odmah su, svojim rođenjem, postali grješnici, radi svojeg grješnog praoca i pramajke. Samo što su svećenici pozvani od Gospodina da mu služe, da mu budu produžena ruka u njegovom poslanju i što oni u svakodnevnim molitvama nastoje širiti to poslanje na nas. Ali i njih zlo napada svakodnevno i žestoko. Pa zlu nema milijeg i boljeg nego ako može "slomiti", da padne u grijeh, jednog poslanika Gospodinovog. I mi zatvorenici kažemo za nekog koga je policija uhvatila zbog kaznenog djela "da je pao". Tako i svećenik. Ali, Gospodin će njega spasiti. Uz ustrajnu molitvu "pali" svećenik biti će izvučen iz ruku zla i vraćen na put svog poslanja.

Slušao sam na vijestima o velikim nedjelima koje su radili svećenici katoličke crkve u Irskoj, Belgiji, Njemačkoj i dr. Velika nesreća, puno je bilo "palih" svećenika. Puno su boli i patnji učinili. I čujem komentar " Da, vidiš što rade ovi svećenici pedofili, pa kako da čovjek onda ide u crkvu i da vjeruje u Boga".

E da, tu stanemo. Tu je poanta i mojih diskusija s prijateljima i odgovora na ovaj komentar. PRAVI KRŠĆANIN (NE)IDE U CRKVU RADI SVEĆENIKA NEGO RADI GOSPODINA I VJERE U NJEGA.

Crkva je mjesto okupljanja kršćana od kada ju je Gospodin Isus ustoličio. Ona je mjesto gdje kršćani u zajedničkoj molitvi prijateljuju s Gospodinom. "GDJE SU DVOJICA ILI TROJICA U MOJE IME SABRANA I JA SAM S NJIMA". Nije Gospodin rekao gdje se JEDAN moli. NE, ali je sigurno njemu posebno drago kada mu se mi obraćamo sami, sa svojim molitvama. NO, ON ŽELI I TAKVU NAM JE ZAPOVJED DAO DA NAS JE ČIM VIŠE SABRANO U NJEMU. Onda je molitva jača, mi smo jači u Gospodinu i zlo gubi bitku.

Nedavno sam pročitao malu knjižicu koja mi je zaokupila pažnju upravo zbog ove teme. Knjižica se zove "SEDAMDESET SEDAM MILOSTI KOJE PRIMAMO PO SVETOJ MISI". Zamislite, netko je nabrojao 77 milosti koje mi dobivamo prisustvujući svetoj misi. Prvo nisam mogao vjerovati da stvarno toliko milosti postoji koje gubimo tj. ne primamo svojim izostankom s misnog slavlja. Ali, kada sam ih sve pročitao, u to sam se u potpunosti uvjerio. Nabrojat ću samo neke onako kako su navedene u toj knjižici:

– zbog tebe Sin Božji silazi s Neba i skriva se u sv. Hostiji,

– za tebe se Krist prikazuje kao najmoćnija žrtva pomirenja i čini da uvrijeđeni Bog postane tvoj prijatelj,

– oprašta ti tvoje lake grijehe ako si voljan izbjegavati ih,

– ispravlja mnoge tvoje nemarnosti i krivo vršena dobra djela,

– sv. Misom častiš Kristovu muku na najbolji način i postaješ sudionik tih plodova,

– sv. Misom najbolje častiš i razveseljavaš Majku Božju,

– kada svećenik prikazuje u tvojoj prisutnosti sv. Misu njezina moć odvraća Zlog duha od tebe,

– IZREČENA MOLITVA NA SVETOJ MISI JE MOĆNIJA NEGO ONA IZVAN SVETE MISE,

– po svakoj sv. Misi zadovoljavaš za više kazni nego bilo kojim teški činom pokore,

– kad god se ponizno udaraš u prsa, toliko puta postižeš oproštenje svojih grijeha,

– ako u stanju grijeha pobožno pratiš sv. Misu, Bog ti pruža milost obraćenja,

– sv. Misom bit ćeš ojačan u kušnjama koje bi te inače savladale,

– vjerojatno ćeš imati kratko i blago Čistilište jer si svojim sv. Misama platio najveći dio svojih vremenitih kazni,

– bijednicima, bolesnicima i umirućima možeš najbolje pružiti pomoć i utjehu prikazujući za njih sv. Misu, itd.

.

Kada sam razmišljao o pisanju ovog članka nadahnuće mi je davala jedna moja prijateljica koju život nije mazio. Između ostaloga se i rastala od muža jer nije smogla snage da obrati i promijeni svojeg muža i da u toj svojoj nevolji pronađe snagu za molitve kojima bi očuvala svoj brak. A nakon svega toga doživjela je veliku milost i poziv od Gospodina. Međutim, nije više

mogla primati Gospodina na misi kroz hostiju, nego je samo mogla prisustvovati i učestvovati u ostalom dijelu mise i to u zadnjem dijelu crkve. I vjerojatno se zbog toga strašno puno molila kod kuće, na koljenima, pred Gospodinom. A ja sam stalno osjećao da to nije to, da se treba ići moliti u crkvu, na misu. Jer tamo će sigurno Gospodin biti s njom. I ona je to znala, samo joj je nekad bilo lakše izjadati se Gospodinu na samo, kad ga već nije mogla primiti kroz hostiju na svetoj misi.

Lijepo se moliti u tišini svoje sobe ili nekog drugog prikladnog mjesta i mnogi od nas se svakodnevno mole I OCU I SINU I DUHU SVETOMU, I SVETOJ MAJCI MARIJI, I ANĐELU ČUVARU, i mnogim drugim SVETIMA. Bez tih molitvi nema kršćanskog života. Ali, to nije smisao kršćanskog života u vjeri i molitvi. I naš Gospodin se puno molio sam u samoći. Sjetimo se samo njegovih molitvi svome Ocu, u krvavom znoju, u Getsemanskom vrtu. Ali još više i stalno je tražio vjernike i nevjernike da im propovijeda o Kraljevstvu Božjem i kako u njega doći, a isto je tražio od svojih odabranih učenika, kasnijih apostola, da idu i propovijedaju vjeru i među izabrane i među pogane. Rekao im je da se OKUPE I ZAJEDNO MOLE. Nije im samo rekao da sami mole niti je on to činio. I na kraju, ustoličio je crkvu kao mjesto gdje će On, nakon uzašašća na Nebo, svaki put doći natrag, među nas ljude, kada se ZAJEDNICA BUDE SASTALA, da kroz svetu euharistiju i svetu hostiju, koju ćemo primiti, on bude naše spasenje pred BOGOM OCEM za vječni život.

NEMA VEĆE SNAGE NA OVOM NAŠEM SVIJETU NEGO ŠTO JE ZAJEDNIČKA MOLITVA VJERNIKA OKUPLJENIH U CRKVI U KRISTU, NAŠEM GOSPODINU.

Zato nikad nemojte zaboraviti ići u crkvu na svetu misu. Ni svećenik, ovakav ili onakav, ni sam zgrada crkve, ovakva ili onakva, ni loše vrijeme, ni udaljenost, ni umor, ni životni problemi neka vas u tome ne spriječe. Nemojte razmišljati kao jedna žena, nepraktična vjernica, koja je vodila brigu o radu nas zatvorenika. U nekim diskusijama sa mnom o vjeri i vjernicima izjavila je da je primila sve crkvene sakramente ali da ne ide na mise u crkvu jer joj se "smrači" kada tamo vidi žene koje tamo kleče i mole, "prave se svetice", a kada izađu iz crkve u svakodnevni život onda jedva čekaju da ogovaraju, da podmeću drugima i lažu, itd. Ja sam joj na to rekao da mi ne možemo biti suci drugima, to može samo Gospodin, a na nama je da idemo na misu jer je to Gospodinova volja. A bila je vrijedna žena te mi je kazala da se nada da će, kad dođe pred Gospodina, on uzeti u obzir da se ona trudila da bude dobra, vrijedna i da pomaže drugima. Bilo mi je nje žao jer uz svu dobrotu ona nije žudjela za Gospodinom. Ali Gospodin je i za nju imao put i poslanje kao i za svakog od nas. Ja sam se samo nadao da će ona prepoznati njegov poziv. Jer bez odlaska u crkvu na misu ona se nalazila na vjetrometini zla, bez tih velikih milosti i zaštite euharistije.

I ja sam nebrojeno puta imao raznih razloga da izbjegnem odlazak u crkvu na misu. Većinom sam, tako sam si odredio, išao u crkvu na misu nedjeljom navečer. I onda su dolazila iskušenja od zla. Te je bilo nešto interesantno na televiziji, te smo bili negdje u posjeti ili je netko trebao doći k nama, te mi se nije išlo ponovno spremat i oblačit, te je bilo loše vrijeme, te ovo te ono. Sve sam se iznutra mučio da li da idem ili ne. Jer, zlo nikada ne spava, zlo koristi svaku tvoju slabost da te odvrati od Gospodina. Ali, kada sam uspio to prebroditi te sam otišao u crkvu, osjetio sam neko zadovoljstvo i mir. Pogotovo kada sam se poslije vraćao kući s mise. Sve je imalo smisla. I problemi, i idući radni tjedan, itd. U crkvi sam bio s Gospodinom. Moglo je to biti bilo gdje, mogao je propovijedati bilo koji svećenik, moglo nas je biti više ili manje ali GOSPODIN UVIJEK DOĐE, ON ME UVIJEK ČEKA. DA MI DADNE UTJEHU, DA MI RAZBISTRI MISLI, DA MI DADNE NEKI SAVJET I DA MOJE GRIJEHE UZME NA SEBE.

Dođi i ti, donesi sa sobom svoje strahove, probleme, svoju patnju i iskusi MOĆ KOJA JE U CRKVI KADA TRAJE MISA. Ako i nisi bio dugo na misi i ne znaš sve molitve i tijek mise, ne brini, dio si ZAJEDNICE KOJA SE SASTALA, dio si zajedničke molitve a time si zaslužio i dio milosti koju će Gospodin udijeliti svojoj zajednici.

I zapamti, ZBOG TVOGA SPASENJA Bog Otac šalje u crkvu, na svaku misu, svoga ljubljenoga Sina.

I NEMA TOGA TVOGA GRIJEHA I UNUTARNJE PATNJE KOJE GOSPODIN NEĆE UZETI NA SEBE.

ZATO JA IDEM U CRKVU.

Dođi i ti.